

Preek over Efeziërs 1:4-6
- Schildwolde, 22 mei 2022
- Kees van Dusseldorp
- [serie laatste gemeentebrief 1/5]
- doopdienst

thema: 'Bestemd om te stralen'

votum en groet

JdH 330:1,2 Leer mij uw weg, o Heer (vers 1 Ned, vers 1 Oekr, vers 2 Ned)

wetslezing

Psalm 9:5,6,7,8

doopformulier 3

Gz.885 Groot is uw trouw, o Heer

doopbediening

Ld. 416 Ga met God en Hij zal met je zijn

gebed

lezen: Efeziërs 1:1-14 [serie laatste gemeentebrief 1/5]

lezen: Jesaja 60:1-3

Psalm 89:1,8

kidzklup groep 1-2

preek Efeziërs 1:4-6 'Bestemd om te stralen'

Ld.704 (Dank, dank nu allen God) klassieke melodie (GK06 141)

kidzklup

gebed

collecte

Opw.428 Genade, zo oneindig groot (meertalig)

zegen

Gemeente van Jezus Christus,

** inspirerend, zo'n lofrede op de kerk

In de afgelopen week sprak ik een collega predikant die volgende maand 90 jaar hoopt te worden. Hij had in al zijn predikantsjaren veel meegemaakt. Een kerkscheuring, een kerksluiting, ruzies binnen de gemeente. Hij had waardering en ook vaak kritiek gekregen op zijn werk. Hij is zo vitaal, dat hij van tijd tot tijd gaat hij nog voor in een kerkdienst. Hij zei: 'Kees, ik ben zo blij met de gemeente waar ik lid van ben! Ik heb veel meegemaakt met de kerk. Ik begrijp niet altijd wat er gebeurt en heb zorg over sommige ontwikkelingen. De levensstijl van sommigen, het gebrek aan belangstelling bij anderen, de soms onrijpe beslissingen van de kerkenraad. Maar ik zie de goede bedoelingen van ambtsdragers en de inzet van veel mensen. Ik ben zo blij met deze gemeente! Heel bijzonder dat God ervoor kiest om zich aan zo'n groep mensen te verbinden. Dankbaar voor de jongeren die het op hun eigen manier vormgeven.' Zijn gezicht straalde ervan. Hij meende wat hij zei. Zijn verhaal klonk als een lofzang. Hij sprak er met zoveel blijdschap over, ondanks alles wat hij had meegemaakt en gezien in de kerk. Goede woorden over God, midden in de realiteit van het kerkzijn. Inspirerend. Ik hoop dat ik, als ik 90 jaar mag worden, ook met zoveel blijmoedigheid over de kerk kan spreken.

Mooie woorden over de kerk. Je leest ze in de Bijbel, hoort ze in de kerk. Die mooie woorden krijgen inhoud als je het verhaal kent van degene die die woorden spreekt. Misschien denk je: dominees zeggen mooie dingen over de gemeente omdat ze in een ideale droomwereld leven. Ze zien niet wat er in de praktijk gebeurt. Of ze voelen zich verplicht om zulke dingen te zeggen, omdat het in de Bijbel staat. Welnee! Als ze het hebben over de kerk als bruid van Christus, of als tempel van de Geest, terwijl ze de mensen en hun verhalen kennen, daar zelf het nodige van hebben meegemaakt, dan kan dat alleen maar met diepe verwondering en in geloof.

Ook als er zulke mooie woorden in de Bijbel staan, zit er altijd een verhaal achter. Neem de indrukwekkende lofprijzing waarmee Paulus zijn brief aan de Efeziërs begint. Een lofprijzing van ongekende rijkdom en diepte, waarin hij Vader, Zoon en Geest naar voren brengt, heden en toekomst bij elkaar brengt, verkiezing, verzoening, verlossing en verzegeling bij langs gaat. En dat in één doorlopende zin die meer dan tien verzen lang is. Een machtige ouverture van de lofzang op de gemeente. Een ode op de Heer van de kerk.

Dat klinkt heel verheven. Maar bedenk eens dat Paulus als oude man in de gevangenis zit, als hij deze brief schrijft. Dat hij juist in Efeze ongelooflijk veel ellende en tegenwerking heeft meegemaakt, een lynchpartij door een opgefokte menigte ternauwernood heeft overleefd, heeft gehoord dat na zijn vertrek uit de gemeente de sfeer behoorlijk anti-Paulus is geworden en dat hij berichten heeft gehoord over ernstige verdeeldheid binnen de gemeente, over korte lontjes en scheldpartijen naar elkaar, over ongezonde relaties en seksueel geweld, over alcoholmisbruik en nog veel meer. Als je dat weet, vind je het dan ook niet verbazend dat Paulus met zo'n ongeëvenaarde lofzang begint? Waarin hij de gemeente plaatst in het brandpunt van Gods liefde? Hij had genoeg reden om chagrijnig, gefrustreerd of boos te schrijven. Maar hij kiest voor een jubel op de kerk, voor een lofrede op God, voor een enthousiast getuigenis over het geheim van de gemeente. Inspirerend. Als je toch zo positief in het leven staat! Dat heeft uitstraling!

** je wordt positief door je op God te richten

Zo'n positiviteit ontstaat niet vanzelf. Je gunt het Lotte dat ze zich ontwikkelt tot een meid, en later een vrouw, die zo positief in het leven staat. Die plezier heeft in het leven, van mensen houdt en aan wie je merkt dat ze echt vertrouwen in God heeft. Je hoopt ook voor jezelf dat je zo'n positieve levenshouding kunt vasthouden. Of weer kunt terugvinden als je het bent kwijtgeraakt.

Laat je dan door de lofzang van Paulus meenemen. Zijn ode op Gods liefde, is één groot gebed. En als je ergens positief van wordt, dan is het van bidden. Als je contact zoekt met God. Als je je aandacht richt op wie Hij is. Als je nadenkt over Jezus Christus. Als praat over genade en dat zoekt en uitdeelt. Als je zingt van Gods macht en zorg. Als je luistert naar een preek over wat Hij gedaan heeft. En hoe Hij bezig is. Als je je zorgen bij Hem brengt en met Hem bespreekt. Als je je openstelt voor Zijn liefde. Zoekt naar de wijsheid van zijn Geest. Dat is wat mij betreft allemaal bidden: met God bezig zijn. Iets over Hem bespreken. Iets tegen Hem zeggen. Bij Hem bepaald worden. Liederen over Hem horen. Samen zingen.

Je wordt een positief mens door je aandacht op God te richten. Dat is ook de bedoeling van Paulus door deze brief zo enthousiast in te zetten. Hij gaat de gemeente ook vermanen en waarschuwen. Hij gaat zeggen wat er niet goed gaat en hoe ze beter met elkaar moeten omgaan. Maar hij begint op een hoger level: in de gezamenlijke aanbidding van God. Met een uitgebreid loflied op de genade en liefde van God. Zodat de broeders en zusters zich realiseren waarin ze aan elkaar en aan Paulus verbonden zijn.

Het is een groot gebed waarmee Paulus zijn brief begint. Een hooglied op de gemeente van Christus. Als je je daarin laat meenemen, leer je anders kijken naar een groep mensen, waarin veel fout gaat, veel bekrompenheid en egoïsme aanwijsbaar is. Een ode op Gods liefde. Als je je daarin laat meenemen, leer je anders kijken naar jezelf. Net zoals in de doop je leven verbonden wordt aan God zelf. Dan komt het leven van een mensenkind ineens in hemels licht te staan. En zie je niet alleen een prachtig mooie baby, maar zie je ineens ook een kostbaar kind van God. Een meisje, dat door de Schepper geliefd is. Waar Hij zich aan verbindt.

Doet dat niet iets met je als je zo naar haar kijkt? Als je zo naar elkaar kijkt? Als je zo naar jezelf kijkt? Moet je dat leren? Jazeker. En het kan soms best lastig zijn. Of een levenslange worsteling. Om jezelf te zien als een geliefd kind van God. Wat je ook gedaan hebt en wat er ook tegen je gezegd is. Om een ander te zien als een geliefd kind van God. Wat die ook gedaan heeft. En hoe die ook in je irritatiezone zit. Richt je op God! Zie zijn werk in mensen. Let op zijn keuze voor mensen. En je zult zien dat je groeit in positiviteit. In liefde. In verbondenheid. In loslaten van je eigen mening en luisteren naar een ander. In moed om je voor het goede in te zetten en je te bekeren waar dat nodig is. Je wordt positief als je je op God richt.

** begin bij de grootste geestelijke zegen: aangenomen tot Gods kind

Wat zie je dan, wat hoor je dan, als je je op God richt? Laten we eens inzoomen op een klein stukje van wat Paulus ons laat zien. Hij zeg: 'God heeft ons gezegend met talrijke geestelijke zegeningen.' In zijn loflied benoemt hij heel veel van die geestelijke

zegeningen: parels van Gods genade in het leven van mensen en in het samenleven van de kerk. Ze klinken allemaal mee in de doop. Ik kan ze niet allemaal bespreken. De parel die ik vanmorgen in het licht wil brengen is: 'De Vader heeft ons naar zijn wil en verlangen voorbestemd om zijn kinderen te worden.'

Dat is het hoogste voorrecht dat God mensen geeft. De meest persoonlijke van al die geestelijke zegeningen: Dat je Gods kind bent. Dat wij Gods kinderen zijn. Ik mag 'Vader' zeggen tegen de Schepper van deze wereld. Jij mag 'Vader' zeggen tegen de Eeuwige God. Nanno en Fenna mogen het Lotte leren zeggen: 'Lieve Vader in de hemel'. Wat daarin doorklinkt, is genegenheid. Een diepe persoonlijke band. Een basisvertrouwen dat je een Vader in de hemel hebt, die nooit slaapt, nooit gestrest is, nooit met zijn gedachten ergens anders is, nooit echt afwezig is. Op wie je altijd kunt terugvallen. Bij wie je – ook in de teleurstellingen van het leven of bij de onmacht van jezelf – altijd mag rekenen op zijn kracht, zijn bescherming, zijn genade, zijn leiding. Het is echt een parel: een stralende geestelijke zegen. Dat je een kind van God bent.

Wij zeggen het vaak wat gemakkelijk. 'Natuurlijk ben ik een kind van God'. Dat is op zich niet verkeerd: mooi als je dat weet en kunt zeggen. Maar van tijd tot tijd moet je erop gewezen worden, hoe diep dat gaat: 'Jij bent een zoon, een dochter van God' 'Mijn echte thuis ligt bij mijn Vader in de hemel.' In de doop is bevestigd dat je dat mag zeggen. Gedoopt: opgenomen in Gods gezin. De Vader die je aanneemt tot zijn kind. Je hoort erbij. De bediening van de doop herinnert ons allemaal daaraan. In de verkondiging klinkt het elke keer. Laat het geen vanzelfsprekendheid worden! Denk niet: dat riedeltje ken ik ondertussen wel. Maar poets die parel steeds weer op! Echt, je hebt het nodig. Je zult er gelukkig van worden. Een positief mens worden. Uitstraling krijgen. Stralen van Gods liefde. Het is echt het hoogste voorrecht: De Vader heeft ons aangenomen tot zijn kinderen.

** daar ligt Gods keuze achter

Lotte kan nu nog niet zoveel zeggen. De geluiden die ze maakt – daar kun je van genieten. Maar over een poosje gaat ze steeds meer nadenken. En vragen stellen. Misschien herken je het al wel bij Vera. Allerlei vragen: wat is dit, hoe gaat dat, waarom doet u dit, waarom moet ik dat? Eén waaromvraag zullen de meeste kinderen niet zo snel stellen, denk ik: 'Mama, waarom ben ik eigenlijk uw kind? Papa, waarom bent u eigenlijk mijn vader?'

Ik zeg 'de meeste kinderen'. Je kunt je voorstellen dat dit voor een geadopteerd kind of voor een pleegkind juist wel een logische vraag is. 'Mama, waarom zorgt u eigenlijk voor mij?' 'Papa, hoe komt het dat u mijn papa bent?' Dan valt er heel wat te vertellen.

Voor christenen is het een vraag die niet mag ontbreken: 'Vader, waarom mag ik eigenlijk uw kind zijn? Hoe kan dat en wat zit daarachter?' Dan valt er heel wat te vertellen. 'Omdat ik in liefde voor jou heb gekozen, mijn kind. Ik wil graag dat jij je thuis voelt in mijn huis, in mijn gezin. Dat jij hier tot bloei komt en ook voor anderen tot zegen bent. Ik wil dat jij in de wereld mijn naam draagt. Ik bied je mijn liefde om je gelukkig te maken. Daar geniet ik van.'

Paulus wijst erop hoe diep het geheim is dat je Gods kind mag zijn. Het is de liefdeskeus van God die erachter ligt. 'Naar zijn wil en verlangen heeft Hij ons voorbestemd om zijn kinderen te worden'. Paulus wijst erop dat die keus van God nog verder teruggaat: 'Voordat de wereld gegrondvest werd, heeft God ons uitgekomen om bij Hem te horen'. We kunnen heel veel vragen stellen over hoe dat werkt en hoe dat zit met de mensen die niet geloven. Maar laat je eerst meenemen in de lofzang die Paulus aanheft: 'Hoe wonderlijk en hoe sterk is Gods keuze. Hijzelf heeft voor jou, voor ons gekozen. Al voordat jij geboren werd. Niet afhankelijk dus van jouw verdienste, jouw gedrag, jouw mogelijkheden, jouw geloof.' Hij koos voor mensen die zich tegen Hem verzetten, die Hem vaak vergeten, die met hun handelen zijn werk afbreken, die soms het tegenovergestelde van zijn liefde laten zien. En toch door God naar zich toe worden getrokken en een plek krijgen in zijn gezin. 'Je bent mijn kind!' Wat een heerlijke werkelijkheid: Gods liefdeskeus gaat aan alles vooraf.

'Ik heb voor jou gekozen'. Wie de Bijbel kent, weet dat dit in het Oude Testament vaak tegen Israël wordt gezegd. Het volkje dat God heeft uitgekozen om zijn heilsplan op aarde uit te rollen. In Israël hield God de belofte van redding en verlossing voor de hele wereld vast. En Israël genoot daarvan in zijn betere periodes. De periodes dat ze God daarvoor dankbaar waren. Nu zegt Paulus het tegen de gemeente in Efeze. Een klein groepje mensen in een grote stad. Met joodse en met niet-joodse wortels. 'God heeft ons uitgekozen om zijn kinderen te zijn'. 'In Jezus Christus', schrijft hij er steeds bij. Want Jezus is het geheim dat dat kan. En dat dat gebeurt. En Jezus is Gods grote aanbod van genade. Ieder die in Hem gelooft, gaat niet verloren, maar krijgt eeuwig leven. En als je dat aanvaardt, dan zing je mee met de lofzang van Paulus: 'Heer, het is niet mijn verdienste. Het is niet mijn gedrag. Het is niet ons geloof. Het is úw keuze om ons als uw kind op te nemen. We loven en prijzen u ervoor met heel ons hart, heel onze ziel en al onze krachten'.

** dat betekent leven tot Gods eer

Lieve mensen, wat is het goed om te blijven zingen van Gods grootheid en genade. Wat is het voor mij belangrijk om erbij stil te staan dat ik een kind van God ben. Wat ben ik blij dat in zo'n brief als aan de Efeziërs, Paulus begint met een ode op God. Met een lofprijzing op Gods liefde. Met een berg parels die glanzen en schitteren van Gods luister. Met een hooglied op de gemeente van Jezus Christus.

Als oude man schrijft hij het vanuit de gevangenis. Aan een gemeente waar hij de nodige trauma's had opgelopen. Waar hij alle reden had om verbitterd te zijn in de manier waarop de gemeente met hem omgaat. Waar hij de gemeente nog moet confronteren met wat ze niet goed doen. Begint hij met een welgemeende lofzang. Hij gaat eerst voor in de aanbidding. Inspirerend! Ik heb het nodig. Wij hebben het nodig. Om zo naar jezelf te kijken. Om naar ons samen te kijken. Om blij te zijn en die blijdschap uit te spreken over wie God is. Om de geestelijke zegeningen te ontdekken.

Wat je met geestelijke zegeningen moet in je dagelijkse leven? Wat je met een lofprijzing kan in de werkelijkheid van zoveel menselijkheid? In de wereld, in de kerk, in je omgeving?

Heel veel! Alle staat of valt hiermee. Je kijkt anders naar jezelf, naar een ander en naar elkaar. Je gaat leven van genade. Je gaat dienen in liefde. Jij gaat iets laten zien van de luister van God. Je gaat stralen van zijn liefde. En zo word je, waar God je voor heeft bedoeld: 'je bent bestemd om te leven tot eer van Gods grootheid'. Daarmee word je zo waardevol! Daarin kom je tot bloei.

Leven tot eer van God. Daarin neemt Paulus je mee. Daarin nam die oude collega mij mee. Dat is meer dan inspirerend. Het is een teken van Gods genade. Hij laat zich zien in mensen. Hij laat zich zien in jou. Ondanks jezelf. En met alles wat er verder nog gezegd en besproken moet worden. Met alles waar je keuzes in moet maken. En wat je te doen hebt. Ondanks alles wat je in je leven meemaakt. Zelfs door het sterven heen. Je bent bestemd om te stralen van de grootheid van Gods genade. Je bent zijn kind!

Dat inspireert om je luisteren naar wat een ander zegt. Dat help je om je te bekeren waar dat nodig is. Dat motiveert je om open te zoeken naar Gods wil en je eigen mening en wensen daaraan ondergeschikt te maken. We zijn een gemeente die – met vallen en opstaan – leeft van al die geestelijke zegeningen. We poetsen de parels steeds weer op. En groeien in dankbaarheid, waardering en vertrouwen.

'Je bent mijn kind'. Laat de doop van Lotte je opnieuw bepalen bij wat echt belangrijk is. En wat echt waarde heeft. De stralende liefde van de Heer. Zij is bestemd om te stralen van Gods liefde. Jij bent bestemd en geroepen om te stralen van Gods liefde. Richt je aandacht daarom op je hemelse Vader, vertrouw je toe aan Jezus Christus en laat je vullen door de Heilige Geest. En jij zult gaan stralen van Gods luister.

Amen